

ned. At det før har været Begravelsesudvalg, har jeg ogsaa fra Tid til anden maattet konstatere, men jeg mener, at Udvalget godt kunde beskæftige sig med de Forhold, der vedrøre denne Sag, og bl. a. navnlig søge de Oplysninger, som det ærede Medlem mente man skulde have.

Jeg er glad over de overmaade sympatiske Udtalelser, som det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann) fremkom med. De faldt sammen med den Stilling, som det Parti, han tilhører, har indtaget. Det glæder mig, at han saa uforbeholdent udtalte sig for Tanken i Lovforslaget. At der var Enkeltheder i Sagen, som ogsaa han vilde mene nødvendig skulde ændres, forandrer ikke noget ved hans almindelige Opfattelse. Det glæder mig, at han saa lige ud udtalte sin Tilslutning. Navnlig hans sidste Bemærkning, at for hvert Aar der gaar, vil Tønen blive mildere, kan jeg ganske underskrive, thi jeg har set, at det allerede er sket, og at man mere og mere interesserer sig for Sagen. Det er naturligvis, fordi vi blive ved at tale om den og fordi den i sig selv er god.

Jeg har hermed vistnok i det væsentlige berørt de Udtalelser, der ere fremsatte fra ærede Medlemmer og som kunde give Anledning til Omtale. Jeg skal derefter rette et Par Ord til den højtærede Minister. Jeg takker Ministeren, fordi han i Princippet har givet Sagen sin Tilslutning. Ministeren tager Forbehold, og det fortænkter jeg ham slet ikke i, men han mener, at naar det ved Arbejdsraadets Undersøgelser viste sig, at der var sundhedsfarlige Forhold til Stede i et eller andet Fag, kunde det være rigtigt at gribe ind. Det er en Udtalelse, som jeg noterer og inkasserer, og som jeg er overmaade glad for.

Den højtærede Minister sagde saa forskellige Ting, der ikke var i ubetinget Tilslutning til os, men det maa man selvfølgelig finde sig i. Den højtærede Minister vilde give os Raad med Hensyn til, hvad vi skulde foretage os under Forhandlingerne vedrørende Arbejdstid og Arbejds løn. Det Raad kunde jeg for saa vidt godt tiltræde i Almindelighed, teoretisk set, men de praktiske Forhold forme sig undertiden noget anderledes, idet Arbejderne sige: Naar vi faa Forkortelse af Arbejdstiden, maa vi naturligvis have en Forhøjelse af Lønnen for at indvinde Tabet. Og det skulle de ogsaa have, og det faa de ogsaa, men jeg vilde mene, at man undertiden kunde bringe et Offer og vente med at kræve Forhøjelse af Lønnen, naar

man først fik Forkortelse af Arbejdstiden. Jeg er ligesom Ministeren tilbøjelig til at tro, at Bevægelsen for Arbejdstidens Forkortelse ad Frivillighedens Vej kunde gaa noget hurtigere end nu, men det er jo Livets Forhold, som vi alle maa regne med, og de gøre sig ogsaa gældende der. I akkordlønnede Fag vilde det, som Ministeren tilraadede, lettere kunne lade sig gøre end i tidlønnede Fag.

Jeg mente ikke, at det Forslag, som den højtærede Minister havde forelagt i det andet Ting om Arbejdstid i Bagerier, havde mørke Udsigter. Jeg paapegede kun, at man fra Arbejdsgivernes Side havde søgt at lægge denne Sag Hindringer i Vejen. Jeg haaber, at denne Sag har saa gode Udsigter, som den kan have. Hvis man er i Stand til stykkevis at gennemføre det, som vi her have ønsket at gennemføre samlet, finde vi os naturligvis deri. Kunne vi ikke faa det hele, tage vi Afdrag og ere glade for ethvert Afdrag, der gives. Vi Socialdemokrater ere ikke Folk, som tro, at vort Program gennemføres med et Slag, det have vi aldrig tænkt os, men vi have ment, at vi netop fra Tid til anden maa slaa til Lyd for Arbejdernes Krav og søge at faa dem gennemførte, undertiden med ganske smaa Skridt. Ere vi ved Forhandlingerne her i Tinget komne ind paa Skridt i den Retning, som kunne føre til en forkortet Arbejdstid, først i de mest udsatte, forhaabentlig senere i de andre Fag, er jeg meget glad ved denne Diskussion.

Indenrigsministeren (*Sigurd Berg*):

Skønt jeg antager, at det er en Fortalelse, skal jeg dog i Anledning af det ærede Medlems Bemærkning om, at jeg i Princippet skulde have givet denne Sag min Tilslutning, nedlægge en Indsigelse derimod. Mine Udtalelser før gik tværtimod ud paa at udtrykke, at jeg mente, at man i Almindelighed burde lade det være en frivillig Sag at naa til en Overenskomst om Arbejdstidens Begrænsning, medens man i ganske særlige Tilfælde kunde tænke sig en Ordning truffen ad Lovgivningens Vej.

Sveistrup: Da jeg havde Ordet om denne Sag i Fjor, tillod jeg mig at pege paa, at selv om man ikke troede at burde gaa til en almindelig Lovgivning om Arbejdstid for voksne Mænd, kunde der dog være Grund til at fremdrage de sundhedsfarlige Erhverv, undersøge Forholdene der og eventuelt der komme til Lovgivnings-